

[Socialministeren.]

Trangstilfælde baade før og efter 1927 behandlede ganske uensartet. Giver man nu 378 Kr. i Aldersrente og 800 Kr. i Invaliderrente til 2 gamle Kvinder, der helbredsmæssigt og økonomisk er ganske enstillede, maatte en saadan Ubillighed — og af den Art er der en Mængde — rettes, ganske uden Hensyn til, om Rettelsen kun kunde føre til en Forbedring for de 90 pCt. og altsaa maatte medføre en yderligere Nedskæring for de 10 pCt.; thi den deraf følgende yderst tarvelige partipolitiske Spekulation gennem en mere eller mindre perfid Omtale af saadanne spredte Nedskæringer, der netop skyldtes det gamle Systems Uligelighed, en Spekulation, som Dele af Venstrepresen og enkelte Politikere har drevet paa en Maade, som det er aldeles overflødigt nærmere at karakterisere, ja, alt dette maatte jeg se ganske bort fra ved en saglig Tilrettelæggelse af Genopbygningen. Man kan nemlig ikke samtidig rette og bevare Uretfærdighederne. Man kan ikke reformere fra Grunden og samtidig bevare det bestaaende — mærkeligt nok! — Formaalet er — indenfor det muliges Grænser — at naa til en ligelig og retfærdig Ordning, ikke at bevare alle Uretfærdigheder og Uligheder blot med en mekanisk udregnet Tillægsprocent. Dette vil alle hæderlige Modstandere anerkende og derfor billige, dette vil ingen tænkende Vælger misforstaa, og gør han det, er det *hans*, ikke *min* Fejl. Men jeg henleder eventuelle uhæderlige Modstanderes Opmærksomhed paa, at der ogsaa i Loven om offentlig Forsorg — trods de mange Forbedringer — enkelte Steder er og *maa* være Nedskæringer i Forhold til den nuværende principløse Ordning, Nedskæringer, som de paa samme tiltalende Vis vil kunne udnytte ved at fremhæve disse og fortie de mange Forbedringer og i det hele den virkelige Sammenhæng. For min Skyld skal de ikke holde sig tilbage; *min* Tro paa Menneskene vil ikke ændres væsentligt af den Grund, og hinsides venter jeg alligevel ikke at mødes med dem.

Hvad dernæst Sammendragningen, *Kodificeringen*, angaar, synes man ikke at være helt klar over, at heller ikke dette Arbejde blot kan tumle med den *øjeblikkelige* Lovgivning. Dette vilde jo forudsætte, at denne i Virkeligheden var udtømmende; men det er den aldeles ikke. Der er stadig en Række Trangstilfælde, som endnu ikke er behandlet, skønt de efter deres Natur svarer til andre, hvis Afhjælpning allerede er ordnet.

Der mangler en Ordning af Vanføreforsorgen, til Dels af Abnormforsorgen for at tage et Par Eksempler, endvidere af de Forhold, man i Regelen tænker paa, naar man taler om Barselhvile, hvorom der baade foreligger international Konvention og Lovgivning i en Række Lande. Dernæst kan man ikke kodificere Sociallovgivningen uden at træffe den Lovordning for Børn af Enker, Enkemænd samt for forældreløse Børn, som gentagne Gange har været til Behandling under skiftende Regeringer; man kan ikke vedblive at stille Enkebørn væsentlig daarligere end andre enligstillede Børn. Og paa samme Maade er der en Række Særomraader, hvor der maa positiv, ny Lovgivning til, naar man, som Regeringen foreslaar, vil ophæve Hjælpekasserne og Værgeraadene. En Kodification af Sociallovgivningen betyder derfor ikke alene en Sammendragning af den gældende, ufuldstændige og usystematiske øjeblikkelige Lovgivning, men tillige en Udbygning, en Supplering af denne, hvor den har Huller eller paa anden Maade er irrationel. Og man maa være meget naiv, hvis man tror, at man kan faa dette gratis, naar man endda tidligere har regnet med at gaa med til adskillige Millioner alene for et enkelt Omraade som en Reform af Enkeloven, fremsat af Venstres Regering; man tænker heller ikke synderlig politisk, hvis man tror, man kan vedtage en Socialreform uden disse nødvendige Udbygninger og spare Udgifterne herved; thi Følgen heraf vilde jo kun blive, at Kampen for at afbøde de herved begaaede Uretfærdigheder vilde begynde Dagen efter med Forslag om at faa rettet disse. Nej, en Kodificering er en Kodificering af *hele* vedkommende Omraade, ikke af det tilfældigt foreliggende Lovstof paa et tilfældigt Trin af Udviklingen, og hvad den nødvendigvis koster, skal til; det staar alle Parter sig ved, der ønsker at faa Fred for disse evindelige stykkevise Revisioner, og det undrer mig egentlig, at erfarne Politikere kan tale, som om dette Problem ikke eksisterede, og lade, som om man kunde ophæve Hjælpekasser m. v. uden at foretage en saadan systematisk Udbygning eller opnaa denne med en Merudgift paa 0 Kr. 0 Ø. Mine Forslag i denne Henseende er meget moderate og yder langt fra, hvad man gerne vilde, men det er ikke blevet *mig* beskaaret at kunne møtte 5 000 med 2 Brød og 5 smaa Fisk eller omvendt.

Endelig taler man om *Forenklingen*, Simplificeringen af den nugældende Ordning, en Tanke, der synes at have vakt